

En fantastisk tur!

En beretning om Jotunheimen Rundt 2009

Morten Aag og jeg dro fra Oslo, fredags morgen og skulle møte Tron Ihler, Steinar Forsmo og Lars Hansen i Lærdal. Jeg skulle videre til Sogndal og bo sammen med Ingvill og Magne Stedøy-Johansen. Glenn Roar Berge møtte vi også i Lærdal. Idet vi passerte Borgund (med bil fra Oslo), ca. 30km fra Lærdal, så vi først de bakkene vi skulle opp på kvelden. Det hjalp ikke akkurat på min nervøsitet.

Vi gjorde oss klare til start kl. 2105, og jeg ble mer og mer nervøs. Tron, Glenn R., Steinar, Lars, Morten, Ingvill og Magne ligger en del hakk høyere enn meg i kapasitet, og hadde allerede da tanker om å ta ferja tilbake til Sogndal og finne opp en unnskyldning om at jeg var dårlig eller noe sånt. Fort-fort gruppa startet kl. 2100, og pulsen min spratt opp ti slag. Jeg var ikke mye til kar nå. Starten vår gikk kl. 2105, og det gikk oppover umiddelbart. Tron, Steinar, Morten, Glenn R og Lars gikk rett i front og dannet en rulle. Magne, Ingvill og jeg la oss i halen. Farten var ok, men etter 30km økte farten litt og jeg slakket akterut. Alle Frøyerere bare forsvant fra meg oppover til Filefjell. Ja, ja, tenkte jeg. Får henge på noen andre da. Visste at jeg en eller annen gang måtte slippe de andre likevel. Fra Lærdal til Filefjell er det ca. 50km og 1100 høydemetere. Når vi passerte toppen var snitthastigheten på over 27km/h. Oj, denne farten klarer jeg ikke lenge. Jeg fikk heng på noen svensker ca. 10 km fra toppen og vi kjørte sammen ned til Øye skule hvor første matstasjon lå etter ca. 80km. Helte i meg kald cola (helt nydelig) og spiste på sykkelene videre. Stoppen varte i 3 minutter. Farta med svenskene var ganske så høy og jeg begynte å slite umiddelbart etterpå. Jeg klarte ikke å holde farta, og mista denne gruppa nesten umiddelbart etter Øye. Ja, ja, tar dette som en tur og kjører mitt eget tempo, tenkte jeg. Mutters alene mellom Øye til Fagernes på natta med kun suset fra hjula dine er en prøvelse psykisk. Begynte å bli veldig trøtt. Gudskjelov kom det et stort felt med folk fra Eidsvoll SK bakfra et par mil fra Fagernes. Her fikk jeg heng, og fulgte disse til Fagernes hvor den andre matstasjonen lå. Jeg hadde våknet litt, hadde så å si fulle flasker og noe mat på lomma, så jeg tenkte at jeg dropper stoppen på Fagernes, kjører til Beitostølen og får meg litt søvn der. Når du har "fått" det litt, er det merkelig hvordan du endrer planene dine med hensyn til målene dine. Nå var det bare å få fullført. Når jeg da passerte Fagernes matstasjon (ikke akkurat i rasende fart), så jeg Ingvill og Magne der. Jeg ropte at de tar meg igjen, jeg er i godt driv!!

Stampe oppover fra Fagernes til Beitostølen alene er kanskje heller ikke noe sjakktrekk, men virket veldig fornuftig der og da. Ingvill og Magne kom med et felt bestående av Rye og de tok meg igjen ca. 10km fra Beitostølen. Jeg raste rett gjennom feltet. Ja, ja, nok en gang. Skal bli godt med en halvtime på øye før Valdresflya! Jeg kom bare noen minutter etter Magne og Ingvill til Beitostølen som ligger på 950m o/havet. Jeg fikk meg et pledd, la meg til og lukket øynene. Glenn Roar som dessverre måtte bryte pga. sykdom skulle vekke meg etter en halv time. Ja, særlig jeg fikk sove! Det var så mye mygg som svirra at jeg ble nesten gal. Tenkte at jeg da likeså godt kunne sykle og kanskje heller satse på noe søvn ved Lemonsjøen om 70km. Syklet oppover fra Beitostølen alene og tok igjen et felt opp i lia. Det viste seg at det er 2 mil oppover fra Beitostølen til høyeste punkt på Valdresflya som ligger på 1339m o/h.

Akkurat i det vi passerer høyeste punkt ser vi soloppgangen. Et fantastisk skue! Humøret steg mange hakk, og beina, hodet og kroppen våknet til live igjen. Herfra gikk det fort nedover til Randsverk. Litt småkupert Randsverk til Lemonsjøen etter 70km fra Beito. På Lemonsjøen traff jeg nok en gang Magne og Ingvill.

Denne stoppen varte 3-4 minutter. Jeg var livredd for å stivne helt. Dette blir kanskje litt dumt hvis vi skal sykle hver for oss, så vi bestemte oss for å sykle sammen for en gang skyld! Vi kom oss ned fra fjellet og til Lom etter ca. 300km. Jeg bestemte meg for at jeg måtte ha cola, mens Magne og Ingvill fortsatte direkte inn i Bøverdalen. Min stopp varte bare 3 minutter før jeg startet fra Lom. Det begynte å bli veldig varmt. Vindstille, skyfritt og stekende sol. Jeg tusla innover Bøverdalen i påvente av et felt å henge meg på, men det kom ingen. Mutters alene begynte jeg på oppstigningen til Sognefjell. Passerte omsider en ”obelisk” lignende statue, og her begynte stigningen for alvor etter ca. 20km fra Lom. De neste 3 milene skulle bli de verste milene jeg noen gang har vært gjennom. Glem bakkene på Nordmarka rundt, Holmestrandbakken på Vestfold Rundt etc. Her prater vi om bakker!! Korrigjer meg om jeg tar feil.

Stekende sol, stigningsprosent på 10 %, uendelig lange bakker med ingen hvilepunkter eller skygge noe sted. Ble faktisk redd, når jeg gikk tom for drikke! Gudskjelov kom det feltet som jeg ventet på bak meg. De hadde følgebil og jeg fikk VANN! Følgebilmannskapene hadde store dunker med vann og vi syklet på to rekker oppover med følgebilmannskapet imellom oss og dusjet oss med vann. Dette gjentok de hver ca. 500m. Egentlig er det ikke lov med følgebiler, men det var godt å få vann. Fortsatt var det langt igjen til toppen på 1440m. Etter at de første bakkene opp fjellet var forsert, fikk vi oss en liten hvil da det gikk nedover til et stort vann på fjellet. Vi var nå på ca. 1000m. Vi skulle fortsatt opp 440 høydemeter før vi kom til Sognefjellshytta. Vi karret oss oppover, begynte å bli bekymret for om dette var særlig sunt. Vi så flere ryttere som dukket seg i bekker. Det var sinnsykt varmt. De siste kilometerne gikk i serpentinersvinger oppover. Endelig på toppen! 1440m o/havet! Løypas høyeste punkt. Vafler, cola, vann, saft; alt gikk ned på høykant. Etikette og normal oppførsel var for lengst opphørt å eksistere. Vi var som dyr! Stoppen var forholdsvis kort og feltet og jeg satte kursen nedover. Her gikk det styggfort. Så fort at jeg ikke turte. Jeg slapp feltet, satset på å bremse ned fjellet til sognefjorden. Utfordringen nå ble at med så stiv nakke, vonde bein og armer, at jeg nesten ikke hadde krefter til å bremse! Jeg formelig skreik nedover fjellet. Nervøs var jeg også, da det var en del høl i veien nedover. Arrangørene hadde satt opp Røde Kors stasjoner i flere svinger nedover fjellet. Utrolig bra! Kom tilslutt til Fortuna nede ved Sognefjorden. Var atter en gang mutters alene. De siste 7 milene inn til mål så jeg faktisk bare 3 syklistere, disse var så kjørt at de var hinsides all hjelp. Jeg dro fra dem. Jeg fulgte da Sognefjorden gjennom Luster kommune og kom til slutt til et lite sted som Øvre Halso. På dette stedet som ligger helt i vannkanten i Sognefjorden var det bare en vei fra. Og det var oppover. 22km fra mål skulle vi opp en 8km bakke fra 0m til 600m o/havet! Det gikk greit den første km, men så ble ting verre. Det ble brattere og brattere. Ingen skygge fantes, jeg hadde lite vann, kunne da ikke skylle meg i hodet. Denne bakken er nå brent fast i hodet for all fremtid. Kan nesten ikke beskrives hvor jævlig denne var. Etter over 40 mil i beina, så kommer dette? Men, kom meg over mer sliten enn noen gang. Så gikk det nedover noen km til Sogndal. De siste kilometerne på flatmark gikk i transe. Kom så i mål. Totalt utslitt, dehydrert, stakk stiv, vondt overalt. Måtte ha hjelp for å komme meg av sykkel, noen ungjenter måtte ta av meg tidtagingsbrikka som jeg hadde på ankelen.

Tiden jeg fikk var 16 timer, 55 minutter. Er utrolig fornøyd!

Sitter i målområdet og spiser og der kommer Magne og Ingvill i mål! Hæ! Trodde de lå langt foran meg? Magne hadde visst gått tom for næring ved ”obelisken” opp sognefjell og måtte ha mat og drikke. De fant seg en kafeteria som ikke hadde åpnet ennå, men fikk servering likevel. Jeg så jo ikke det når jeg kom forbi opp fjellet!

Merkelig hvordan målsetting endrer seg underveis. Når jeg sleit med søvnmangel, var det å fullføre som var målet. Opp bakkene var det prat om å overleve. På slettene langs Sognefjorden tror jeg at jeg endra mål hvert 5. minutt. Nei, klarer ikke 16 tallet, jo, det går, nei det går ikke, kanskje, får prøve å dytte på litt. Nytteløst! Det går som det går! Men, man får litt krefter når man øyner målgangen. Sammenlignet med Styrkeprøven sliter man ikke her like psykisk. Det er ikke de lange slettene nedover Gudbrandsdalen, man starter på morgenen også videre. På Jotunheimen Rundt skjer det så uendelig mye mer. 43 mil, med 4600 høydemetere, 3 høyfjell, masse utforkjøring. Her sliter man mer fysisk. Man antar at hvis man kommer til Hamar, klarer man å komme seg til mål på Styrkeprøven, men på Jotunheimen Rundt kan det hende at du mangler det letteste giret. Å begynne å gå er nytteløst. Det er altfor langt opp til toppene. Til opplysning konsumerte jeg 16 flasker drikke, 4 halvlitere med cola, 20 saltabletter, samt saft og vann på matstasjoner i beger.

En stor spesiell takk rettes til Magne og Ingvill. De hadde leid en hytte i Sogndal som jeg fikk sove i. Et herlig fantastisk par som jeg ble ordentlig godt kjent med på turen. De var store bidragsyttere med hensyn til tips og positivitet til at jeg klarte å komme meg til mål. Morten, Tron, Steinar, Lars og Glenn Roar så jeg bare på startstreken, men gratulerer til alle med en utrolig prestasjon det er å fullføre dette rittet.

Når det gjelder arrangementmessige, så er dette det rittet som står i særklasse. Mange funksjonærer på matstasjonene som er blide og hyggelige, kjempegod mat med spekemat, morrpølser, cola, vørterøl, maxim, saft og vann. Pledd når du trenger det. Motorsykler i front av feltene, oppsamlerbusser for brutte syklist, Røde kors vakter i de verste utforkjøringene. Bagasjetransport til alle matstasjonene.

Ja, her har arrangører noe å hente.

PS! Med fantastisk tur, så mener jeg naturen, fjellene, medsyklist, arrangement, det sosiale, været, ja alt unntatt selve syklingen. Dette var vondt! En virkelig styrkeprøve! Ville ikke vært foruten!

Med hilsen

Thomas Nordtorp (eks-syklist ☺)